

A Prelátus 2011. szeptemberi levele

Levelében a Prelátus
ősatyánkról, Ábrahámról
beszél, kiemelve hűségét,
Istenhez fűződő viszonyát és
barátságát, valamint a
többiekkel való törődését.

2011.09.15.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Amikor e sorokat írom nektek,
élénken él emlékezetemben XVI.
Benedek és azon rengeteg fiatal képe,

akik Szent Péter utódjának hívására válaszolva részt vettek az ifjúsági világtalálkozón. Mindannyian előkészítettük ezt az eseményt az imádságunkban, abban a meggyőződésben, hogy így vagy úgy sokan meghallják majd az Urat, aki mindenkit arra hív, hogy kövesse Őt. E napok elmúltával imádkozzunk továbbra is azért, hogy az erőteljesebb és nagyobb apostoli buzgalommal áthatott keresztény életre vonatkozó elhatározások megérjenek bennünk, akik hallottuk a Szentatya szavait és elmélkedtünk róluk.

Arra biztatlak benneteket, hogy e hónap során elmélkedjete néhány gondolatról, amelyet a Szentatya tárt elénk a pátriárka, Ábrahám – vagy ahogy a liturgia hívja, *ősatyánk*^[1] – személyéről beszélve, kiemelve állandó hűségét, amellyel az Úr parancsait teljesítette.

Ábrahám földi vándorlása során kiemelkedő az a figyelem, amellyel Isten szavát hallgatja. Onnantól kezdve, hogy maga mögött hagyja a családját és a szülőföldjét, valamint a hamis istenségeket, hogy az élő Istennek szolgáljon, az életét mélyen áthatja az a bizalom, amellyel átadta magát Istennek, aki kinyilatkoztatta magát neki. Nekünk is buzgón, azzal a vágygal kell közelednünk a Szentíráshoz, hogy felfedezzük Isten hangját. Így beszélt erről a Pápa néhány hónappal ezelőtt: **Arra buzdítalak benneteket, (...) hogy ismerjétek meg jobban a Bibliát – amely, remélem, hogy megvan az otthonaitokban –, és a hét során szánjatok időt arra, hogy olvassátok és az imádságban elmélkedjétek róla, hogy így megismerjétek az Isten és az ember, a magát nekünk kinyilatkoztató Isten és a neki válaszoló, imádkozó ember**

kapcsolatának csodálatos történetét.,[2]

Az Alapítónktól ugyanezt a tanácsot kaptuk: naponta elolvasni néhány bekezdést az Újszövetségből, törekedve arra, hogy elmélkedjünk is az olvasott részről, egyes szám első személyben szemléljük azt, hogy a Szentlélektől származó fények termékeny talajra hulljanak.

Olvassátok a Szentírást.

Szemléljétek egyenként az Úr életének jeleneteit, tanítását.

Időzzetek el különösen a tanácsoknál és intéseknél, amelyekkel felkészítette azt a maréknyi embert, akikből lettek az apostolai, küldöttei az egész világon.[3]

Amint jól tudjátok, a zsebnotezébe feljegyzett néhány szentírási idézetet, amelyeket gyakran újra elolvasott és elmélkedett róluk. Személyes tapasztalatából fakadt egy gondolat, amely a *Barázda* című könyvében

olvasható: ***Azt tanácsoltam neked, hogy mindennap néhány percig olvass valamit az Újszövetségből (...). Ilyen módon az Evangélium, hogy úgy mondjam, „testté-vérré” válhat életedben, meg tudod valósítani és másokat is elvezethetsz arra, hogy megvalósítsák.***[4]

De térjünk vissza Ábrahám történetéhez. Hitének köszönhetően figyelmesen hallgatja az Úr szavát és meg is valósítja azt. Az Istennel való kapcsolata folytán egyre bensőségesebb viszonyba kerül az Úrral, olyannyira, hogy a Szentírás, amikor Ábrahámot dicséri, úgy fogalmaz, hogy *Isten barátja volt.*[5] Jézus Krisztus is így nevezi az apostolokat: *Barátaimnak mondalak benneteket, mert amit hallottam Atyámtól, azt mind tudtul adtam nektek.*[6] És ezt a nap folyamán egyenként elismétli

mindegyikünknek, nem is egyszer,
hanem sokszor!

A barát kitárja a szívét a barátja előtt,
beszél vele az aggodalmairól, a
terveiről és az örömeiről. Az
imádsággal töltött percek alatt pedig
egyre szilárdabbá válik ez a
bensőséges kapcsolat Istennel.

Ábrahám története egy
paradigmához hasonló. Figyeljük
csak meg, hogy amikor az Úr úgy
dönt, hogy sok elkövetett bűnük
miatt megbünteti Szodoma és
Gomorra lakóit, előtte barátja tudtára
adja ezt. *Titokban tarthatom-e*

*Ábrahám előtt, amit tenni
készülök? Ábrahám ugyanis nagy és
erős néppé lesz, s általa nyer áldást a
föld minden népe.*^[7] A Szentatya a

következőket mondta ennek kapcsán:
**e ponton lép közbe Ábrahám
közbenjáró imádságával (...). Az Úr
általa kívánja visszavezetni az
emberiséget a hithez, az
engedelmességhez, az**

**igazságossághoz. Ábrahám
megnyílik a valóságra, a világ
szükségleteire, és imádkozik
azokért, akiket büntetés sújt, és
megszabadításukat kéri.[8]**

Megdöbbentő és egyben bátorító ez a
szentírási részlet, amelyben egy
ember – szilárdan arra a tudatra
építve, hogy Isten barátja –
magabiztosan szembeszáll Vele és
bizalommal teli imádsággal
közbenjár a bűnösök megtéréséért.
*Valóban el akarod pusztítani az
igazakat is a gonoszokkal? Talán
ötven igaz is akad a városban. Igazán
a vesztüket akarod, nem kegyelmezel
meg inkább a helységnek az ötven
igazért, aki ott lakik? Távol legyen
tőled, hogy az igazakat megöld a
gonoszokkal együtt, s így egyenlő
legyen a sorsuk az igazaknak meg a
gonoszoknak. Távol legyen ez tőled.*
[9]

Az Úr meghallgatja Ábrahám kérését. Azonban attól tartva, hogy még ötven igaz sincs a városban, a pátriárka tovább alkudozva tízre csökkenti az igazak szükséges számát: *Ne haragudj rám, Uram, ha még egyszer szólok: lehet, hogy csak tízen vannak. Ezt válaszolta: „Tíz miatt sem pusztítom el.”*^[10] Jól tudjuk – és sajnálatot érzünk az emberek keményszívűsége miatt –, hogy végül Szodoma és Gomorra elpusztult: e két városban még ilyen kevés igaz sem akadt, aki megmentette volna őket a büntetéstől.

Mennyire fontos, hogy imádkozzunk egymásért! A történelmi tanulságon kívül e szentírási részlet az isteni irgalom nagyságát is feltárja előttünk. A Pápa így fogalmaz: **imádságával Ábrahám nem olyan igazságosságért fohászkodik, amely pusztán megadja, ami jár valakinek, hanem olyan, a megváltásra irányuló isteni**

közbelépésért, amely az ártatlanokra való tekintettel megszabadítja a vétkesek is azáltal, hogy megbocsátja a bűneiket.[11] Most is, mint a történelem más pillanataiban, az Úr készen áll barátaik kérésére megtéríteni a szíveket. Azonban továbbra is fontos, hogy mindannyian többet imádkozzunk azért, hogy a lelkek újra közeli barátságot létesítsenek Istennel, és hogy mi ne távolodjunk el tőle. Amint az Atyánk fogalmazott, az a gond, hogy ***kevesen imádkozunk, és akik imádkozunk, keveset imádkozunk.***

Mindig és egyre erőteljesebben kell imádkozni azért, amire az Egyháznak, a lelkeknek és az egész világnak szüksége van. Tegyük meg ezt hittel, alázattal és kitartóan. Emlékezzünk az Úr Dávidnak, Ábrahám leszármazottjának tett ígéretére: *fui tecum in omnibus,*

ubicumque ambulasti,[12] veled voltam minden vállalkozásodban. E szavak nagyon meghatották az Atyánkat, mert azt a bizonyosságot fedezte fel bennük, hogy az Úr mindig a gyermekei mellett áll.

A Dávidnak szóló messiási jövendölés e szavakkal folytatódik: *Ha aztán napjaid betelnek és megtérsz atyáidhoz, megtartom utánad magvadból származó utódodat és megszilárdítom királyságát. (...) Nem, házad és királyságod örökre fennmarad színem előtt, trónod örökre szilárd marad.* [13] Ez az ígéret Jézus Krisztusban vált valóra, és tovább él az Egyházban. Egy alkalommal – éppen nyolcvan éve – Szent Josemaría megértette ezen ígéret jelentését a Műre vonatkozóan is, amely Krisztus titokzatos Testének élő része. A Tabernákulum előtt imádkozott erejét megfeszítve, amikor az Úr ajkára adta e szavakat, amint azok az

akkori liturgiában szerepeltek. Az Alapítónk le is írta a történeteket lelki feljegyzéseiben. ***Így hangzanak a Szentírás szavai, melyek ajkamra fakadtak: „et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, firmans regnum tuum in æternum”: lassan ismételve a mondatot, az értelmemmel igyekeztem felfogni, mit is jelent. Majd később – tegnap este, ma –, amikor újraolvastam e szavakat (...), megértettem, hogy Krisztus Jézus értésemre adta, mintegy vigaszunkra, hogy „Isten Műve Vele lesz mindenütt, és mindörökre megszilárdítja Jézus Krisztus uralmát.”[14]***

Gondoljuk csak el, hogy neked és nekem együtt kell lennünk az Úrral, és megfelelően kell válaszolnunk a kegyelem sugallataira. Noha mindannyian kicsik vagyunk, és ezt jól tudjuk, Isten, az Atyánk számítani akar a mi közreműködésünkre – és az Egyház többi tagjának

közreműködésére –, hogy irgalma minden embert elérjen. Isten meg akarja menteni az embereket a bűneiktől, amelyek minden rossz igazi okozói, de tiszteletben tartja a teremtmények szabadságát.

Akárcsak azon városok esetében, amelyekért Ábrahám közbenjárt, legalább egy minimális válaszra szükség van az emberek részéről:

hogy a rossz jóra forduljon, a gyűlölet szeretetté, a bosszú pedig megbocsátássá alakuljon. Ezért az igazaknak a városon belül kellett lenniük, és Ábrahám folyton azt ismétli: „Talán akad...”[15] A Pápa kiemeli, hogy „ott”, a betegség helyszínén kell jelen lennie a jó csírájának, amely képes gyógyítani és visszaadni az életet. E szavak nekünk is szólnak: a mi városainkban is jelen kell lennie a jó csírájának; meg kell tennünk mindent, hogy ne csak tíz igaz legyen a városban, hogy elérjük, hogy a városaink valóban éljenek

**és megmaradjanak, és hogy
megmeneküljünk attól a belső
keserűségtől, amely Isten
hiányából fakad.[16]**

Tudatában vagyunk annak, hogy az
Úrral folytatott bizalomteljes
beszélgetésünk fontos szerepet
játszik abban, hogy Isten üdvözítő
terve megvalósuljon? Isten számol a
mi személyes küzdelmünkkel, a te
imádságoddal és az enyémmel, hogy
bőségesen árassza kegyelmét a
lelkekre. Ne csüggedjünk el a gonosz
látszólagos túlsúlya láttán! Jeremiás
próféta Isten nevében csak egyetlen
igaz embert keresett Jeruzsálemben,
hogy megmentse a várost: *Járjátok be
Jeruzsálem utcáit, nézzetek körül,
győződjetek meg róla, a terein
kérdőzködjete felőle: Vajon
találtok-e olyan valakit, aki az
igazsághoz szabja tetteit és a hűségre
törekszik? Mert ha igen, akkor
megkegyelmezek ennek a városnak.*
[17] Az Ige megtestesülésével a

helyzet gyökeresen megváltozott. Már nem akadályozza meg az egy hiányzó igaz az isteni irgalom működését, mert ez az Igaz él: Jézus az, aki legyőzte a bűnt és a halált, aki a mennyben is megőrzi a magára vett emberi természetet, és *örökké él, hogy közbenjárjon értünk.*^[18] Ezért soha nem hiányozhatnak olyan emberek, akik a világ kellős közepén, Jézussal egyesülve imádságaikkal szüntelenül ostromolják a mennyországot. És akkor – amint azt a Szentatya is megerősíti – **minden ember imádsága válaszra talál, akkor minden közbenjáró imádság teljes mértékben meghallgatást nyer.**^[19]

Hányszor hallottam az Atyánktól: ***hit, gyermekeim, hit!*** Ugyanis minden rendbe jön, ha imádkozunk, ha kéréseinkkel csatlakozunk Krisztus kéréseihez, melyekkel az Atyához fordul a szentmisében, amely végtelen hatékonysággal bíró

áldozat. Így tettek mindig is a keresztények, főként a különösen nehéz pillanatokban. Olvassuk újra az Apostolok cselekedeteinek egyik részletét, amely Péter jeruzsálemi fogságát beszéli el.[20] Egy elmélkedésben, amelyet 1937-ben, a spanyolországi egyházüldözés hónapjai alatt tartott, Szent Josemaría beszélt erről a szentírási részről. Szavai, amelyeket ahhoz a maréknyi emberhez intézett, akik vele együtt kerestek menedéket, tökéletesen időszerűek, mivel a konkrét viszonytagságoktól eltekintve arról beszélnek, ami állandó.

E jelenetről elmélkedve az Atyánk a következő kérdést tette fel: ***Mit tehettek az első keresztények az első Pápájuk védelmében? Nagy többségük semmiféle befolyással nem bírt; és azok, akik igen, nem tudtak élni vele. Szent Lukács mégis lejegyzí ezen első testvéreink magatartását. Így fogalmaz:***

**oratio autem fiebat sine
intermissione(ApCsel 12, 5).**

***Állandóan imádkoztak. Az egész
Egyház állva, kitárt karral –
imádkozó testhelyzetben – kiáltott
Istenéhez. Milyen eredményre
vezetett ez a magatartás? Éjjel
Péter börtönében megjelenik egy
angyal a cellájában, felébreszti és
így szól hozzá: surge,
velociter(ApCsel12, 7); kelj fel
gyorsan, csatold fel övedet és vedd
fel sarudat. A láncok lehullanak, a
börtön ajtaja magától kinyílik, az
apostolok fejedelme kiszabadul
fogságából.[21]***

Azt szeretném, ha az Atyánk e szavai
bizalommal teli imádságra
ösztönöznének minket az Egyházért,
a Pápáért, minden lélekért! A
Tabernákulum előtti elmélkedéseink
során beszéljünk az Úrral a
barátainkról, a családtagjainkról, az
ismerőseinkről, és kérjük Istentől,
hogy adja meg nekik mindazt, amire

szükségük van. Apostoli terveinket *Jézussal és Jézussal együtt* alakítsuk ki, mert azok így fognak haladni: a leghétköznapibb programoktól kezdve – amelyek aprónak tűnnek, noha valójában semmi sem apró, ha egy ember lelkének javát szolgálja – a nagyobb horderejű tervekig, amelyek igyekeznek visszaadni a társadalom mély keresztény értelmét. Ültessük át újra a gyakorlatba Szent Josemaría tanácsát: ***mielőtt Istenről beszélünk a lelkekkel, beszéljünk Istennel a lelkekről.*** Mindennap imádkozol azokért az emberekért, akikkel találkozol? Igyekszel új barátokat szerezni, és elmélyíteni a már meglévő barátaidhoz fűződő kapcsolatot? Imádkozzunk különösen a Pápa németországi útjáért szeptember 22 és 25. között.

A levél elején megfogalmazott gondolatokhoz visszatérve újra hangsúlyozom, hogy mennyire fontos imádkozni az Úrhoz az e

hónapokban az egész világon folyó tevékenységek gyümölcseiért.

Ismétlem: imádkozzunk különösen a fiatalokkal folytatott apostoli munka folytonosságáért, a madridi napok után, hogy mindenütt sok lány és fiú határozza el, hogy közelről követi Jézus Krisztust. Bízunk e szándékokat Szűz Máriára, kihasználva, hogy szeptemberben több ünnepe vár ránk. És ne felejtünk el a misén és az egész nap során vele együtt ott állni Jézus Keresztje alatt. Ily módon teljesül majd be az életszentség és az apostolkodás iránti vágyunk, amelyet el akarunk ültetni az emberek szívébe.

Kérjük szeretett don Álvarónk közbenjárását is, aki oly hűségesen valósította meg a *stafétaváltást*. Nem is sejtitek, hányan – köztük ismert emberek – beszéltek nekem arról, amit az Atyánk előre jelzett: ***amikor én már nem leszek köztetek, a Műben nem kell semmiféle***

földrengéstől tartani. És ez – amint az, Istennek hála, valóban így történt – első utódjának teljes közreműködésével és az őt jellemző rendíthetetlen békével valósult meg.

Afrikába vezető útjaim során Franciaországban is jártam, ugyanis ott működik az Elefántcsontpartra és Kongóba közvetlen járatokat működtető két légitársaság egyikének székhelye, és ezért eltöltöttem ott néhány hetet. Képzelteritek, hogy Párizsban – kifejezetten emlékezve az Atyánkra és a szeretett don Álvaro-ra – elmentünk, hogy imádkozzunk a csodás érem előtt, ahol szintén – mint mindig, Istennek hála – mindannyian velem voltatok. És újfent, mint mindig, kézzelfogható valósággá vált számomra, hogy milyen öröm „otthon lenni”. Eltöltöttem néhány hetet Couvrelles-ben, és felidéztem azokat az alkalmakat, amikor Szent Josemaría és első utódja e

lelkigyakorlatos házban járt.
Csatlakoztam az ő szándékaikhoz,
hogy az Úr továbbra is elárassza
áldásával az e régióban és
mindegyikben folyó apostoli munkát,
hiszen ötszázával kell
megsokszorozódnunk, mivel sok új
országba hívnak minket. Hálát adok
Istennek azért, hogy találkoztam
francia fivéreitekkel és
nővéreitekkel, és gyakran ismétlem
neki, hogy mindenhol sok új dolgos
kézre van szükségünk.

Nagyon rövid idő múlva elkezdjük az
apostoli tevékenységet Sri Lankán:
nem érzitek a vágyat, hogy –
mindenki a saját helyéről – mi is a
béke és az öröm magvetői legyünk az
egész világon?

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok

+ Javier

Pamplona, 2011. szeptember 1.

[1] RÓMAI MISEKÖNYV, 1.
eucharisztikus ima

[2] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2011. május 18.

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
172

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Barázda*, 672

[5] Vö. 2Krón 20,7; Iz 41,8; Dán 3,35

[6] Jn 15,15

[7] Ter 18,17-18

[8] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2011. május 18.

[9] Ter 18,23-25

[10] *Ugyanott*, 32

[11] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2011. május 18.

[12] 2Sám 7,9

[13] *Ugyanott*, 7,12-16

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Lelki feljegyzések*, 273 (1931. szept. 8.), vö. A. Vázquez de Prada: *El fundador del Opus Dei* (Az Opus Dei alapítója), I. kötet, 385-386.o.

[15] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2011. május 18.

[16] *Ugyanott* [17] *Jer* 5,1

[18] *Zsid* 7,25

[19] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2011. május 18.

[20] Vö. *ApCsel* 12,1-19

[21] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1934. június 24.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2011-
szeptemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2011-szeptemberi-levele/) (2026.03.11.)